

N:o 93.

Af herr **A. Persson** i *Mörarp*, om upphörande af den vissa slag af hemman medgifna frihet från inqvartering i fredstid.

Under tvenne föregående riksdagar har jag i Andra Kammaren väckt förslag angående förändrade grunder för inqvarteringsskyldighetens under fredstid utgörande å landet. Det förslag till lag, som i detta afseende utaf lagutskottet vid nästlidet års riksdag framlades, antogs i Andra Kammaren utan föregående diskussion, men föll i Första Kammaren på en rösts majoritet. De anmärkningar, som vid den då förda diskussionen gjordes emot förslaget, anser jag emellertid icke vara af den betydighet, att de bort föranleda förslagets förkastande.

Det framhölls af den talare, som motsatte sig förslaget, bland annat, men som mig synes hufvudsakligast, att de hemman, som nu, i följd af privilegier, äro befriade från detta onus, därför betingat högre köpeskilling och att det därför icke vore billigt att kasta en del af ifrågavarande börda på nyssnämnda hemmansinnehafvare med bibehållande af samma olämpliga skattegrund, hemmantalet, som nu finnes; medan samme talare uppgaf att han icke hört någon klagan öfver detta onus förspörjas i de trakter, der han vistats, och det följaktligen icke måtte vara betungande för de hemman, som hafva denna skyldighet sig ålagd. Härpå vill jag endast genmäla att, om bördan icke är stor eller kännes betungande på vissa orter, så lärer den icke heller komma att utöfva något synnerligt tryck på de privilegierade hemmanens egare eller innehafvare, om dessa hemman åläggas deltaga i bördan, och aldrig förr har jag hört antydast att utjemmandet af detta onus kan komma att inverka på egendomsvärdena.

Jag erkänner gerna att icke hemmantalen äro den grund, som kan anses för den riktigaste i detta som i andra fall, då fråga är om

af ett onus; fördelning men jag har förut anfört skäl, hvarför jag ansett dem tills vidare kunna bibehållas, och dessa skäl, till hvilka åtskilliga andra kunna läggas, anser jag fortfarande ega giltighet.

Under åberopande således af och med hänvisning till de skäl, jag uti motioner i Andra Kammaren åren 1885 (n:o 114) och 1886 (n:o 153) anfört, vågar jag å nyo anhålla,

att Riksdagen ville för sin del besluta, att den frihet från inqvarteringsskyldighet under fredstid, som nu, i följd af särskildta stadganden, förefinnes för vissa slag af hemman å landet, måtte från och med den 1 januari 1888 upphöra att gälla.

Derest lagutskottet, till hvilket motionen torde blifva remitterad, fortfarande skulle anse nödigt att undantag härifrån bör göras för de hemman, som på grund af presterskapets privilegier nu äro befriade från detta onus, af skäl att dertill skulle erfordras kyrkomötets samtycke, lærer det icke vara skäl att häremot göra någon invändning, helst denna begränsning väl endast bör vara ett tills vidare.

Stockholm den 26 januari 1887.

Anders Persson.
